

— «За мене всичко свършено е вече!
Слъпецът нѣма слънцето да види,
И, въ безпросвѣтна нощъ залутанъ, само
Живѣе той да чувства адскій ужасъ
На загубата безвъзвратна своя.
Слъпецъ! За менъ залѣзоха на вѣки
На слънцето лучитѣ — съ звуковетѣ
На музиката . . . А едни, едни
Тѣ даваха животъ на моя духъ,
Водяще го изъ пжтя къмъ величье.
Азъ доживяхъ самичъкъ да се видя
Мъртвецъ при-живѣ. Другитѣ живѣятъ
Съ живота на творенията мои —
За тѣхъ еднитѣ само азъ съмъ глухъ.
И призракътъ на тая глухота
Прислѣдва ме навсѣдѣ неотстъпно,
Съсъ своя злобенъ и ужасенъ смѣхъ:
«Творецътъ на хармонията глухъ!»
Душа жаднѣе за покой — покой
Въвъ гроба — на чиито двери нѣма
Сждбата ни да хлопа, ни зове!

Витаеше вече сѣнката на смъртъ
Надъ него, и обвѣя го съ джхъ хладенъ;
Но гениятъ, хранителъ на душата,
Отблъсна властно ударътъ . . . Бетховенъ
Чело подѣе и устреми далеко
Навъсенъ погледъ въ звѣздни небеса.